

MAX LUCADO

**DU ER
ALDRIG ALENE**

*Stol på Guds underfulde
nærvær og magt*

Lohse

INDHOLD

Tak	9
Kapitel 1. Vi kan ikke, men Gud kan	11
Kapitel 2. Han vil erstatte det, som livet har berøvet os ...	21
Kapitel 3. Den lange vej mellem bøn og svar	35
Kapitel 4. Rejs dig op, saml op og gå	49
Kapitel 5. Vi kan løse det	63
Kapitel 6. JEG ER i stormen sammen med dig	75
Kapitel 7. Han giver de blinde synet tilbage	87
Kapitel 8. Stemmen, der tømmer grave	99
Kapitel 9. Fuld betaling.....	113
Kapitel 10. Han så og troede	123
Kapitel 11. Morgenmad med Jesus	135
Kapitel 12. Tro, bare tro	151
Noter	163

TAK

Jeg tror, at Gud hele tiden har vidst, at Max Lucado ville få brug for al den hjælp, Himlen kunne give ham. Han har vidst, at jeg ville lade mig distrahere og frustrere, få ondt af mig selv og rode rundt i det hele. Han har set, at jeg måtte have et hold af eksperter til rådighed, hvis det ikke skulle gå helt galt. Hvordan skal jeg ellers forklare, at jeg er omgivet af så mange fantastiske mennesker? Jeg har ikke fortjent dem. Men jeg elsker dem.

Mine damer og herrer, lad mig præsentere Dem for (trommehvirvel) den bedste støttegruppe, nogen forfatter nogensinde har været velsignet med:

Liz Heaney og Karen Hill: Der findes ikke bedre redaktører. For hundredesyttende gang: Tak!

Carol Bartley: Du er korrekturlæsningens svar på madlavningens Julia Child: den bedste.

Steve og Cheryl Green: Himlen kom til at låne jer ud til os, og vi giver jer aldrig tilbage.

Superheltene på HCCP-holdet: Mark Schoenwald, Mark Glesne, Jessalyn Foggy, Janene MacIvor og Laura Minchew.

Brian Hampton: En særlig hyldest til dette dyrebare menneske, der overgik fra dette liv til det næste, før denne bog blev færdig.

David Moberg: Har arbejdet med kristne bogudgivelser siden 1975 og været en afgørende person i mit liv siden 1989. Tak, fordi du er ... David Moberg.

Jana Muntsinger og Pamela McClure: I er jo skribenter, men *venner* er en mere korrekt betegnelse. Tusind tak.

Greg og Susan Ligon: I giver ro på; I skaber klarhed; I er så kreative. Er der noget, I ikke kan? Mange tak, fordi I holdt dette projekt på sporet.

Dave Treat: Endnu en gang har du båret det hele i bøn. Må dine inderligste bønner blive opfyldt.

Janie Padilla og Margaret Mechinus: Takket være jer bliver der ringet op, besvaret e-mails, sat bøger på plads og skabt ro midt i kaos.

Brett, Jenna, Rosie, Max, Andrea, Jeff og Sara. Vores familietræ vokser og blomstrer og skyder de skøreste grene. Jeg elsker jer alle sammen.

Og Denalyn, mit livs lys. Da Gud skabte dig, skelede han til de fineste violiner og de bedste vine. Ligesom dem bliver du bare bedre og bedre med årene. Jeg elsker dig.

KAPITEL 1

**Vi kan ikke,
men Gud kan**

“Der er bare mig, og jeg duer ikke til ret meget.”

Vi havde siddet og talt sammen det meste af en time, da ordene faldt. På det tidspunkt havde vi kæmpet os igennem to kopper maskinbrygget kaffe i hospitalets venteværelse. Hun brugte sødemiddel, jeg brugte mælkepulver. Hun var ganske lille. Ingen sminke og glansløst hår. Hendes krøllede T-shirt sad løst på hende. Jeg spekulerede på, om hun havde sovet i den. Hun blev ved med at røre i sin kaffe med den lille plastikske, så det sorte bryg blev til en lille hvirvelstrøm, der afspejlede hendes følelser – evigt vekslende og kredsende tanker, der sugede hende ned i håbløsheden.

Hendes sytten år gamle søn, som lå på intensivafdelingen nogle få meter nede ad gangen, havde i et år eller mere kæmpet med afhængighed af smertestillende medicin. Han var blevet hasteindlagt efter en bilulykke. Efter fire dages tvungen afvænnning skreg hans krop på piller, som lægerne ikke ville give ham. Han var blevet spændt fast til sin seng.

Det tog hans mor næsten en time at fortælle mig, hvad jeg lige har fortalt med nogle få sætninger. Hendes beretning blev hele tiden afbrudt af hulk og dybe sukke og af vredesudbrud, når hun talte om sin eksmand, hvis tilstedeværelse og børnepenge hun nu havde måttet undvære det meste af et år. En hel uge havde faderen ikke besøgt sin dreng. Han havde altid en god undskyldning. Det var derfor, moderen sukkede: "Der er kun mig, og jeg duer ikke til ret meget."

Hun klemte så hårdt om sit papkrus, at jeg var bange for, det ville gå i stykker.

Kender du følelsen? Ved du, hvordan det føles at blive suget ned? Har du tænkt, at ingen bekymrer sig om dig? At ingen kan hjælpe dig eller bare høre dit råb om hjælp?

Hvis du kender det, så er du ikke alene. Jeg ved godt, det netop føles, som om du er alene. Men det er du ikke. Punktum. Du er ikke for tid og evighed prisgivet denne rå og mørke følelse af ensomhed og magtesløshed. Hvis du tror, at det hele er op til dig, og at du ikke duer til ret meget, så har jeg noget at fortælle dig.

Eller rettere: Apostlen Johannes har noget at fortælle dig. Han har vævet et billedtæppe af tegn og undere, "for at I skal tro, at Jesus er Kristus, Guds søn, og for at I, når I tror, skal have liv i hans navn" (Joh 20,31).

Livgivende tro! Det er det, Johannes vil fortælle om. Overvældende, stærk og modstandsdygtig tro. Livet kommer til os, når vi tror. Så finder vi en styrke, der overgår vores egen. Så kan vi udrette langt mere, end vi kan i egen kraft. Så finder vi løsninger, som vi aldrig selv kunne have tænkt os til.

Tro er ikke en pligt over for et guddommeligt væsen. Tro er det, der opstår, når vi sætter vores lid til Gud. Det er en

beslutning om at gøre sig helt afhængig af en levende og kærlig Frelasers styrke og magt.

I den udstrækning vi gør det, vil vi få "liv i hans navn". Det er hele formålet med miraklerne. Johannes berettede om undere, der alle sammen havde til formål at vække vores tillid til løftet om, at du og jeg aldrig nogensinde er alene. Det var også noget af det sidste, Kristus lovede os. Før han for til himmels, sagde han til sine venner: "Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende" (Matt 28,20).

De ord må have betydet alverden for Johannes. Da han skriver sit evangelium, er han en gammel mand med rynket hud og kridhvidt hår. Men i hans øjne lyser der et håb, og hans glade latter virker smittende. Han er hyrde for en flok Kristustroende i Efesos. Han elsker at fortælle om – og hans menighed elsker at høre om – den dag for seks årtier siden mange hundrede kilometer derfra, hvor Jesus bad ham slippe fiskenettet for at følge ham. Det gjorde Johannes.

Det gjorde Peter også, og Andreas og Jakob. De er ikke på jorden mere. De har fuldført deres opgave og er nået til ende med deres liv. Nu er kun Johannes tilbage.

Og Johannes, som ved, at han ikke har lang tid tilbage på jorden, påtager sig en sidste opgave. Markus' evangelium cirkulerer blandt de kristne. Matthæus og Lukas har også skrevet hver deres beretning om Jesu liv på jorden, og nu vil Johannes gøre det samme. Men hans evangelium bliver anderledes. Han vil gerne fortælle ting, som ingen af de andre har fortalt, og tilføje flere detaljer. Han vælger at hæfte sin beretning op på et mønster af "tegn".

Først fører han os til Kana for at smage på noget vin, og derefter tager han os med til Kapernaum, for at vi kan se

en far omfavne en søn, som han havde frygtet at miste. Vi mærker stormen rase over Galilæasøen, og vi hører en sulten menneskeskare give ondt af sig på en skråning. Vi ser en lam rejse sig fra sit leje og fanger en blind mands blik. Før han er færdig, har Johannes ført os forbi to gravpladser og et kors, og han har ladet os lytte til en morgensamtale, der ændrede en apostels liv. Johannes' udvalgte mirakler bevæger sig fra en bryllupsfadæse til en barbarisk henrettelse, fra ufyldte maver til uopfyldte håb, fra skrinlagte drømme til gravlagte venner. Og så skal vi være opmærksomme, meget opmærksomme, på at forstå disse tegn, som Johannes ønskede, at de skulle forstås: ikke bare som historiske optegnelser, men som vidnesbyrd om Guds hensigt med verden og med os.

Hvert eneste af Jesu undere var en kærlighedsgerning. Underet kom nogen til gode. Samlet kalder de dig med én stemme til at åbne dine øjne og åbne dit hjerte for den mulighed – ja, den virkelighed – at den største magt i universet er En, som vil dig det godt, og som ønsker at give dig håb.

Johannes har ikke dokumenteret disse mirakler bare for at imponere os; han ønsker, at de skal drive os til tro på Kristus ikke bare som ophøjet Gud, men også som den, der vil ledsage og trøste os. Hele den imponerende stribe mirakler sender os budskabet: Gud har styr på det! Tror du, at du er helt alene om det hele, og at du ikke duer til ret meget? Vrøvl. Du har Gud med på holdet.

Du er stærkere, end du tror, fordi Gud er dig nærmere, end du ved.

Jesus rørte ved sår. Han gav mennesker håb. Han løftede mennesker op og velsignede dem. Alle hans undere handlede

om mere end selve underet. Der fulgte et kærligt budskab med: "Jeg er lige her, og jeg bekymrer mig for dig."

Hvis Jesus bare havde villet bevise sin guddommelighed, kunne han have tryllet en fugleflok frem af den blå luft eller fået træer til at springe op af jorden og blæse væk med vinden. Han kunne have forvandlet små kilder til rivende floder eller lavet humlebier ud af småsten. Den slags fantastiske gerninger kunne have bevist hans guddommelige magt. Men Jesus ville have os til at forstå noget andet og mere. Han ville vise os, at den Gud, der kan gøre undere, også er en Gud, der elsker os og har omsorg for os og kommer os til hjælp.

Har vi brug for at høre det budskab i dag?

Ledelsen på et af de største hospitaler i USA har dokumenteret, at ensomhed er en væsentlig årsag til, at der altid er propfuldt af mennesker på skadestuen. Det var Parkland Hospital i Dallas, der gjorde denne forbløffende opdagelse, da de begyndte at undersøge, hvordan de måske kunne komme trængslen til livs. De fandt frem til firs patienter, som havde besøgt fire skadestuer 5.139 gange i løbet af tolv måneder og derved havde kostet systemet tæt på 100 millioner kroner.

Da de havde identificeret disse "stamgæster", nedsatte de arbejdsgrupper, der skulle kontakte dem og finde årsagen til deres hyppige besøg. Konklusionen? Ensomhed. Fattigdom og dårlig ernæring var medvirkende faktorer, men det vigtigste fællestræk for disse patienter var, at de følte sig isolerede. På skadestuen mødte de opmærksomhed, venlighed og omsorg. Derfor kom de hele tiden tilbage. De ville gerne mærke, at nogen kerede sig om dem.¹

Og det vil vi vel alle? Apostlen Johannes ville vise os, at Nogen bekymrer sig for os. Han ville have os til at tro på og stole på en kærlig Gud og søge styrke hos ham.

Bekymrer Gud sig for mig, når jeg føler mig helt udmarvet?

Vil han hjælpe mig, når problemerne står i kø?

Lægger han mærke til det, når stormen rammer mig?

Vil han give mig håb, når jeg gribes af frygt for døden?

De livgivende mirakler i Johannesevangeliet svarer: Ja! Kender du dem? Tror du på den Jesus, som ikke bare har magt, men også inderligt elsker de svage og sårede i verden? Tror du, at han bekymrer sig nok for dig til, at han vil komme til dig i din ensomhed i livets venteværelser, på afvænningsklinikker og plejecentre?

Jeg var for nylig ude at gå med to af mine bedste venner: mit tre-et-halvt år gamle barnebarn Rosie og min trofaste hund Andy.

Andy elsker at snuse rundt i en udtørret flodseng tæt ved vores hus, og Rosie elsker at rende i hælene på hunden. Hun tror, at hun trygt kan færdes overalt, hvor Andy færdes. Hvis jeg tilbyder hende en hjælpende hånd, vinker hun bare afværgende. Den pige er ikke til at styre; det er lidt ligesom hendes bedstemor. Andy førte altså an på vores tur, Rosie løb bagefter, og jeg prøvede at holde trit med dem.

Pludselig fik Andy øje på et lille dyr i et buskads og styrtede ind i krattet. Rosie troede, at hun kunne gøre det samme. Andy kom hurtigt ud på den anden side, men Rosie sad fast derinde. Grenene rev hende på armene, og hun begyndte at græde.

“Bedstefar! Hjælp mig!”

Hvad gjorde jeg? Jeg gjorde selvfølgelig, hvad du også ville have gjort. Jeg trådte ind i krattet og rakte armene ud mod Rosie. Hun holdt armene op og lod mig løfte hende fri og ud.

Det vil Gud også gøre for dig. Du er aldrig alene, aldrig uden hjælp, aldrig uden håb.

Du og jeg længes efter Nogen, der vil stå ved vores side i livets rodebutik. Vi længes efter at tro på en levende, kærlig, underfulde Gud, som ikke vil betænke sig på at træde ind i vores livs tornekrat og løfte os ud.

Hvis det er, hvad du længes efter, bør du studere de tegn og undere, som Johannes fortæller om, og se, om ikke de tjener deres erklærede formål: "Dette er skrevet, for at I skal tro, at Jesus er Kristus, Guds søn, og for at I, når I tror, skal have liv i hans navn" (Joh 20,31).